

Et bønneemne.

Under ovenstående tittel skrives et svensk blad blandt annet følgende:

«Om alle kristne i hele verden samledes til felles bønn innfor Gud, og i hele folkets påsyn, for fred og redning og for rettferdighetens seier i tiden, skulle ikke hvilken som helst makt det måtte være, bevege for denne bnebeide millionhær med hendene utstrakte mot himmelen — og med Herrens rettferdige domsild på sine lepper?»

Det har hent for i vår ætekts historie, at fyrster har bevet for bedende sjeler — ensomme bedende sjeler. Hvor skulde de ikke skjelve for en hel bedende kristenhet hvis bønn var dom over dem?»

A sende ut protester og vedtaksproklamasjoner mot barbariet, frodsappeller i krigstid, har liten verdi. Hvor ofte har vi ikke fått bevidne at den som den ene dag i høitvarende ord har sendt ut sine høitidelige forsikringer om sin freds vilje, neste dag gripes av krigens guder og under falsk nasjonalisme ropet sitt «hells» med utdratte hender mot krigens gudinne. Papirforsikringer og dokumenter har i den siste tid vist seg å ha knapt nok papirverdi.

Men verdens kristne kan ikke slå sig tilro — hvis de tror på Guds herrevelde og bønnens makt. Bønn kan forvandle mennesker og det er forvandlede mennesker og omskapt vilje og tanker verden behøver. Må Gud vekke de kristne til å få syn på alværet og kalle dem til alvorlig bønn — troens bønn.

Signaturen «Mannen i tønne», bak hvilket en av Oxfordvekkelsen grepet norsk avismann sjuler sig, skriver i et reisebrev til «Dagens» bl. a. følgende:

«Om alle kristne i hele verden samledes til felles bønn innfor Gud, og i hele folkets påsyn, for fred og redning og for rettferdighetens seier i tiden, skulle ikke hvilken som helst makt det måtte være, bevege for denne bnebeide millionhær med hendene utstrakte mot himmelen — og med Herrens rettferdige domsild på sine lepper?»

Det har hent for i vår ætekts historie, at fyrster har bevet for bedende sjeler — ensomme bedende sjeler. Hvor skulde de ikke skjelve for en hel bedende kristenhet hvis bønn var dom over dem?»

A sende ut protester og vedtaksproklamasjoner mot barbariet, frodsappeller i krigstid, har liten verdi. Hvor ofte har vi ikke fått bevidne at den som den ene dag i høitvarende ord har sendt ut sine høitidelige forsikringer om sin freds vilje, neste dag gripes av krigens guder og under falsk nasjonalisme ropet sitt «hells» med utdratte hender mot krigens gudinne. Papirforsikringer og dokumenter har i den siste tid vist seg å ha knapt nok papirverdi.

Men verdens kristne kan ikke slå sig tilro — hvis de tror på Guds herrevelde og bønnens makt. Bønn kan forvandle mennesker og det er forvandlede mennesker og omskapt vilje og tanker verden behøver. Må Gud vekke de kristne til å få syn på alværet og kalle dem til alvorlig bønn — troens bønn.

Signaturen «Mannen i tønne», bak hvilket en av Oxfordvekkelsen grepet norsk avismann sjuler sig, skriver i et reisebrev til «Dagens» bl. a. følgende:

A hate sin bror vet alle er synd, enten han er professor i astrologi eller analfabet, for hat er universielt, aldeles som tannverk. Både astrologen og analfabeten blir kvitt sitt hat hvis de i bønn ber Gud befri dem fra det. Jeg tror, at alle forstår at en religion som kan utrette slike ting har betingelser for å bli verdensreligion og at betingelsen er større jo større hatet er. Hatet er uhyre stort idag og også behovet av hjelp. Det er derfor aldeles forunderlig å høre her i Oxford i disse dager, hvordan indier avlegger sitt hat mot engelskmenn i India og at franskmenn og tyskere finner hverandre som kristne. Forf. slutter sitt reisebrev med følgende ønske: «Måtte de samme prinsipper som preget anværet her i Oxford i sommer, mellom de forskjellige representanter fra mange av verdens nasjoner også gripe de politiske representanter, for samme nasjoner, når de i høst møtes i Genève. Her er et bønneemne for norske kristne i de kommende måneder.»

Det er et bønneemne for alle verdens kristne. Først når de ansvarlige statsmenn blir besjelet av denne ånd, kjærlighetens ånd i stedet for selviskhets- og hatets ånd, først da skal verden se anderledes ut enn den gjør idag.

Skal en skjelvende verden få se bedende kristne på kne for verdens redning? Eller skal verden få bevidne humbugen, at en s. k. kristen nasjon med rodyrinstinkt går herjende frem i Afrika indre?

— Adlydes lyset, vokser lyset; motstås lyset, vokser natten.

S. D. Gordon.

Mitt såreste minne.

«Det jeg nu vil fortelle dig, er mitt livs såreste minne. Jeg skulde gi meget om jeg kunde gjøre det feiltrin godt igjen.» sa gamle Tobias Jensen, en aften jeg satt hjemme i stuen hans, efter et møte jeg hadde hatt der i byen. Han sukket tungt, og så gav han mig følgende beretning:

«Du kjente vel ikke avdøde enkefru Isaksen du? Nei, selvfølgelig gjør du ikke det. Det var jo bare dumt av mig å spørre slik. Hun var jo død for din tid. Enkefru Isaksen var vel kjent som et religiøst og for de kristelige gjøremål interessert menneske. Men overfor avgjort kristendomm viste hun liten sympati. «Det er bare innblidning og egenrettferdighet det,» sa hun ofte.

Det var senhostes, hun blev plutselig svært syk. Ikke just slag men noe med hjertet, sa legen. Hun sa det vilde gå fort nedover med henne. Med døden for øinene begynte spørsmålet å trenge sig frem: Er jeg en kristen eller lever jeg bare på solvbedrag? Hun forstod at det stod ikke vel til men å åpenbare det for noen var hun for stolt til.

Det var en søndagsettermiddag jeg spaserste hjemover fra et møte i bedehuset, at jeg blev så alvorlig minnet om å besøke den syke. Men dessverre, jeg var ikke Guds ånd lydige.

Hele kvelden utover var jeg meget urolig. Fikk ingen fred. Gud sa: «Gå til den syke kvinne. Hun trenger just din hjelp.» Min eneste undskyldning var, at jeg følte mig så usikkert dertil og jeg bad til Gud at han måtte sende en annen.

Da klokken var 11 om kvelden,

gikk jeg til ro, men jeg fikk ikke sove. Lå bare og kaftet mig frem og tilbake i sengen. Jeg følte, at det jeg hadde å gjøre var å stå op og gå til den syke tross det var midt på natten. Guds ånd sa mig dette tydelig.

Jeg lovet Gud at jeg skulde gå så snart som morgenen oprandt. Men inne i mitt hjerte lod Andens klare tale: Gå nu! Imorgen er det for sent! Stå ikke Guds And lenger imot!

Gamle Tobias sukket tungt, og tårene rinner nedad kinnene, mens han fortsetter sin beretning: «Men jeg var ulydig, jeg gikk ikke.

En stund senere falter jeg i en urolig og uhyggelig søvn, og våkner plutselig klokken 2. Jeg røler som en kald hånd blir lagt på mitt bryst, og jeg hørte tydelig som en stemme sa: «Hvorfor gjorde du den Hellig Ånd sorg?»

Jeg var lys våken med en gang og stod op og klædde mig på. Jeg visste ikke hvad jeg skulde gjøre, og blev gående og drive frem og tilbake på gulvet i en bitter anger. Det var som følte jeg at den syke gamle kvinne var død. Jeg følte også at jeg vilde bli krevet til regnskap for hennes sjel.

Straks det lyset om morgenen tok jeg hatt og frakk på og gikk til fru Isaksens hjem.

Jeg kommer inn gangen. Det er så underlig stille der, og jeg banker på kjøkkendøren. Tjenestepiken som lukker op meddeler mig at «fruen døde inatt klokken to.» Hun stanser litt og så føler hun til: «Fruen talte flere ganger om Dem de siste timer hun levte. Hun ønsket så gjerne at De (Forts 4. side.)

Misjonen i Etiopia.
«Hvis italienerne trenger inn i Etiopia, må den svenske misjon i dette land ophøre,» sier misjonsdirektør Nils Dahlberg i et intervju med «Kristeligt Dagblad». Da italienerne nekter misjonærene å vende tilbake til deres stasjoner, er ikke de svenske som står for tur til ferie, reise hjem. «Ja, man kan ikke få annet inntrykk enn at man fra italiensk side forsøker å kvele vårt misjonsarbeid,» sier pastor Dahlberg.
I Etiopia er for tiden ca. 70 misjonærer, 30 svenske, 15 tyske og 25 adventistiske fra forskjellige land.
Den hersker ber om de kristnes bønn.
TH Keswick-møtet i år innløp telegram fra keiseren av Etiopia.

Dette hadde følgende innhold: «Britiske kristne, stå oss bi i bønn, så vi kan undgå en truende krig.» Telegrammet gjorde et dypt inntrykk på den store forsamlingen.

Hvor må det ikke beskjemme en nasjon som kaller sig kristne å få høre slikt.

Misjonen i Sudan.

«For 3 3/4 år siden var det i Sudan en misjonsstasjon. Nu arbeider der 21 forskjellige misjonselskaper med 672 misjonærer fordelt på 180 misjonsstasjoner i mer enn 150 forskjellige stammer. På grunn av de klimatiske forhold kan hvite misjonærer opholde sig få år av gangen derute. Det gjør arbeidet vanskelig.

Ved krigens slutning var den største del av Sudan uberørt av evangeliet, men der er nu vunnet mange som atter søker å vinne andre.

China Innland Mission

har 1313 misjonærer i Kina fordelt på 333 centra i 19 provinser. 3900 innfødte arbeidere er knyt-

tet til arbeidet, og der er 81,000 menighetsmedlemmer.

Misjonen har fremgang.

For 50 år siden var det 1110 misjonærer, nu er det bortimot 30.000. I Japan var antallet av kristne dengang 2596, nu er det ca. 200.000, i Korea hvor det dengang ikke eksisterte misjon, fins det nu 277,377 kristne.

I India er antallet siden 1878 steegt fra 369,673 til 2,42,789.

Blir de kristne regnet med i Japan?

Det er bare 300,000 kristne i Japan, protestanter og katolikker medregnet, eller en halv prosent av hele befolkningen. «The Japan Advertiser», et amerikansk dagblad som utkommer i Tokio, gjør følgende bemerkning om kristendommens frukter i dette land:

Kristendommens innflydelse i Japan kan ikke vurderes, men ingen kan bo i landet uten å merke den. Den gjøre mere enn noe annet for å heve kvinnens stilling fra et orientalsk til et moderne nivå. Den har bragt nytt liv i folkets religiøse bevissthet, og har

lært japaneserne å hjelpe de svake. Utallige japanere som aldri har antatt kristendommen, er blitt påvirket av dens innflydelse.

Palestina.

I Jødeland fantes ingen jernbane for 50 år siden. Nu utgjør lengden av jernbanenettet i det lille land 115 mil.

Dans i kirken.

I beretningene fra et av årsmøtene i Lutherske kirke i Amerika, leses følgende:

Konvensjonen opprettholdt fredag enstemmig at dans i en kirkebygning eller under auspicer av en organisasjon innen kirken er grunn til utstøtelse ikke alene av presten, men av hele menigheten fra Den Norsk Lutherske Kirke i Amerika. Saken kom op i anledning av at Immanuel lutherske kirke i Bronx, New York, hvis prest er pastor E. Jensen, holdt dans og kortlag i kirkens parlor. Hvis ikke dette ophører, vil presten og menigheten bli utstøtt av kirken fra 1. januar; for tiden er de suspendert.

Landsvennestevenet i Larvik i år hadde god tilslutning. Det var gode møter. Blandt talerne var Frank Mangs og biskop Lunde.

— Dersom vi er ute av stand til å gjøre underverk — la oss allikevel gjøre det vi kan. Vidne om Jesus med kjærlighetens ord og handling.

F. B. Meyer.

— Den som letter en annens byrde, lever ikke forgjeves her i verden.

Charles Dickens.

— En av de dypeste sterkeste gleder som et menneske kan erfare oppfyller den som vinner noen sjel for Kristus.

R. A. Torrey.

— Vil du lære Gud å kjenne? Se på Jesus! Vil du ha Gud inneni dig? Ta imot Jesus! Vil du bli fylt av all Guds fylde? La Jesus bo ved troen i ditt hjerte!

A. B. Simpson.

MISJONS RØSTEN

Fritt uavhengig organ i misjons- tjeneste.
Bladet utgås i Sarpsborg av en redak- sjonskomite. Utkommer hver 1. og 15. i måneden. — Alle brev og meddelel- ser til både redaksjon og ekspedi- sjon sendes under adresse: Misjons- Røsten, Sarpsborg.
Abonnementpris er: I løssalg 20 ore, kr. 2.00 for halvåret og 4.00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets post- anstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig opplyselse og betalinger skjer til ovenstående adr.

Finnmarks misjonen.

Nu lakker det mot vinter igjen og våre venner må ikke glemme Finnmarken iår heller. Husk dem med brukte klær og penger hvis dere kan.

Det kan sendes til: Henrik Eilertsen, Storsteinsien i Balsfjord, Oskar Gamst, Breivikbotn, Kristian Skipperud, Kistrand, Porsangerfjord, Søstrene Dorthea Klem, Børselv og Demanda Eilertsen, Breivikbotn og broder Andreas Mathisen, V. Jakobselv m. fl. Misjons-Røsten kan også mota penger, men brukt tøy er det best om vennene på de forskjellige steder sender samlet direkte til de vidner som deler ut der oppe. Husk dere kan hjelpe og glede dem som har det ondt på denne måte.

Til bladets venner.

Husk å hjelpe oss med å få bladet mere utbredt. Misjons-saken er av stor betydning i denne tid. Det er ikke sikkert hvor lenge vi får anledning til å arbeide i evangelietts tjeneste. Alle ting tyder på at snart er tiden inne da det blir vanskeligere enn nu. Nu står mange dører åpne som antagelig snart stenges igjen.

Misjons-Røsten er et fritt misjonsorgan og taler misjons-sak. Forsøk å tegne abonnenter, selg løsnnummer og anbefal det til dine venner. Adressen er bare: Misjons-Røsten, Sarpsborg.

Vinterheftet.

Nu er tiden snart inne igjen, at vi må begynne med stoffet til vinterheftet. Hvis misjonærene ønsker å få noe inn fra misjons- marken må de sende det snarest mulig.

Vi er takknemlig for passende stoff til heftet.

En virkelig god bok.

Nu når det det blir mørke kvelder og man samles inne igjen er det oppbyggelig og nyttig å lese en god bok. En bok kan gi oss inn- blikk i ting vi ikke før har vært oppmerksomme på og åpne våre øine for mange ting. Noe av det beste som er utgitt av misjonslit- teratur er G. Nyseters bok Jordens Ytterste ender. Den er blitt anbefalt av alle som har lest den. Det er en virkelig- hetskildring fra et pionerarbeid i nordens is og sneørken, på den vesle Diomedea langt nord i Beringstredet, hvor det bokstave- ligt talt er «jordens ender». Den er rikt illustrert. Boken koster kr. 4.00 innbundet og 2,75 heftet. Porto er 25 ore.

Den kan bestilles i Misjons-Røstens ekspedisjon, Sarpsborg.

Kvittering.

Mottatt kr. 50 fra vennene på Betania i Berger, Vestfold. Hjer- telig takk.

Han som kunngjorde Jakob sitt ord, Israel sine bud og sine love, så har han ikke gjort mot noe hedningefolk og love kjenner de ikke. Salm. 147, 19—20.

Søster Christofa, Baneveien 35 b, Bergen.

Ingen ting

er så skikket til å læge vår samvittighets sår som idelig og flittig å tenke på vår Herre Jesu Kristi sår og pine.

Bernhard av Clairvaux.

Når Herren åpenbarer sig.

«Salig er den som leser og de som horer det profetiske ord og tar vare på det som deri er skrevet, ti tiden er nær.»

Bibelen er Guds frelses åpen- baring til menneskene. I den taler Gud til dig! «Herren har kunngjort sin frelse, åpenbart sin rettferdighet for hedningenes øine. Han har ihukomet sin mis- kunnhed og sin trofasthet mot Israels hus, alle jordens ender har sett Guds frelse.» Salm. 98, 2—3. Denne frelse som Gud har åpen- baret gjennom sitt ord er tryggt å bygge på. Jesus sier: «Himmel og jord skal forgå, men mine ord skal ingenlunde forgå. Matt. 24, 53.» Og den evige Gud sier, at hvad han har talt, skal stå fast til evig tid. Salm. 119, 89. Det er absolutt nødvendig at du får kunnskap om Guds frelsesplan, som var bestemt fra evighet av. Det vil si at du leser og horer, og forstår med hjertet og omvender dig, så Jesus kan få frelse dig. Det er ikke vært at du henvender dig til noen annen enn ham, for det er bare dette ene navn, som Gud har knyttet frelse til. Apost. 4, 12. Han er døren, den som går inn gjennom ham blir frelst. Joh. 10, 9. Dette er så liketli, at enn ikke dører skal fare vill. Esaias 35, 8. Takk kjære frelser for den kjærlighet! Du elsket, så du gav dig selv. Dette er den fullkomne kjærlighet, som når den får kom- me inn i en menneskesjel, så dri- ver den frykten ut. Vi som fryk- tet for å møte dig for, du er nu blitt umistelig. «Herre til hvem skulde vi gå hen? Du har jo det evige livets ord.» «Salig er den som tar vare på det som er skre- vet i den profetiske bok, ti tiden er nær.» Joh. hadde tatt vare på det som Herren hadde talt og for Guds ord og Jesu vitnesbyrd skyld, blev han landstrøvet til denne nøke, gølge øy langt nede i Atlanterhavet. Han var ikke landstrøvet for landstrørderi, men for at han hadde vært lydig mot den Herre Jesu Kristi evan- gelium. Han kunde således være der med en god samvittighet. Han var en disiplen som Herren elsket, han var den eneste av disiplene som våget å stå ved korset, da Jesus blev korsfestet og fikk høre disse mektige ord fra Frelserens munn: «Det er fullbragt.» Han fikk erfare, at ved korset er det alltid trygt å stå, det vil virke som en lynaveiler i farens stund. Det fins ikke makter eller krefter som kan skade dig, hvis du har din plass der. «Den som re- ver ved eder, sier Herren, rører min øiesten.» Sakarias 2, 12. «Mig, sier Jesus, er given all makt i himmel og på jord. Og se jeg er med eder alle dage inntil verdens ende.» Matt. 28, 18—20. «Se, jeg har gitt eder makt til å trede på slanger og skorpioner og over all fiendens makt og velde og ingen ting skal skade eder.» Luk. 10, 19. Her er det Herren som taler! Salig er den som tar vare på det! Når menneskene bare viste hvor godt og trygt det er å være barn av Gud, så vilde de lepe til Frelserens favn idag! Dess- verre er det ikke så. «Denne ver- dens gud har forblindet de van- troes sinn, så at lyset fra evange- liet om Kristi herlighet, han som er Guds bilde, ikke får lyse for

dem.» 2. Kor. 4, 4. Denne verdens- gud (satan) hadde forsøkt på å le- de måter å forlede Joh. og til sist fikk han gjennom sine tilhengere anbragt ham på Patmos. Vi vet at satan bearbeider en kristens lykke, for han vet at verden ser en ulykkelig kristen. Lykkelige kristne er for satan den største fare. Men opholdt på øya blev ikke noe fangenskap for Joh. Sat- tan og verden hadde regnet med seier, men Joh. regnet med Gud. I 1. Mosebok 50, 20 sier Josef til sine brødre: «I tenkte ondt om mig, men Herren vendte det til det gode.» Patmos blev for Joh. en himmelstige. I kan ta, men Gud gir i 1. kap. vers 8 taler Herren til Johs., altså Gud selv taler gjennom åpenbaringen. I v. 7 har vi grunntonen, eller hoved- tanken, det er det store budskap: «Vi skal rope til verden at Jesus kommer.» De kristne til frelse, verden til dem. Røsten som Joh. fikk høre var hjemlandstøner som kaller oss til tjeneste, ti tiden er nær. «Hostens herre ømt dig kaller, hvem vil gå for mig på marken ut? sjele synker og i dø- den faller, hvem vil bringe dem mitt frelsesbud?» Hosten er stor, men arbeiderne få, bed derfor hostens Herre, at han vil drive arbeiderne ut til sin høst. Dette var Jesus tale til sine disiple. Matt. 9, 37—38. Husk der kom- mer en flyttedag for oss alle, da skal vi ikke angre på om vi har benyttet den tid vi hadde til rå- dighet i Herrens tjeneste. Idag er vi her, neste dag kan vi være over i Guds rike. Dette er en her- lig forventning. Den skaper vel- signelse. Hele livet blir preget av denne forventning. Her dannes vi for evigheten. En dag var Joh. hos sin menighet i Efesus, så Patmos og i et nu over i herlig- heten. Den Herre Jesus var opp- merkksom på, at det vilde bli trist for Joh. på sine gamle dager på øya Patmos og så lar han ham få beskuke ham for hvis skyld han var i eksil. Joh. var 7 lystestaker av gull, dette betegner de 7 menigheter, vers 20. Dette syn er det likesom han blir snart ferdig med, men så får han se en som lignet en menne- skesønn, midt innemellem lyse- stakene. Han var ikledd en fot- si kjortel og ombundet under bry- stet med et gullbelte. Dette be- tegner ypperstepresten. Han var ikke deroppe for å fremføre noe offer, ti det gjorde han en gang for alle da han ofret sig selv. Nei, Herren vilde vise Joh. at han var deroppe som vår yppersteprest med tjeneste i det himmelske ta- bernakel og vår talsmann hos fa- deren. Nu var Jesus herliggjort, som han bad om i sin bønn til fa- deren. Joh. 17, 1, og Joh. 17 se ham i herlighets legemet. Hans hode og hår var hvitt som hvit ull, som sne og hans øine som ildslue. Hans fetter var lik skin- nede kobber, som om de var gjort glødende i en ovn og tians røst som lyd av mange vann, vers 14 og 15. Ut av hans munn gikk det ut tveegget skarpt sverd, og hans åsyn var som solen når den skinner i sin glans. Vi for- står Herrens ord til Moses, da han bad om å få se Guds herlig- het, da svarer Herren Moses: «Du kan ikke se mitt åsyn, ti et men-

neske kan ikke se mig og leve.» «Du skal få se min herlighet, gi forbi og jeg vil la dig stå i åsyn pens klist og jeg vil dekke med min hånd over dig inntil jeg er gått forbi.» 2. Moseb. 33, 15—20. Ut ifra klippens klost, (Jesu v. 15 der og nå) skal vi skue Herrens herlighet mens vi er herredede, men engang skal vi vordre han lik. Vi skal se ham som han er i Johs. brev 3, 2. O, for en dag da skal bli når vi skal åpenbares med ham i herlighet. Ut av hans munn utgikk der et skarpt tveegget sverd, som er Guds ord som kjem- nentrenger hele verden og hans røst var som lyden av mange vann. Denne røst overdøver alle andre røster og evangelietts bud- skap skal nå til jorderiks ende, tross alle andre røster som støl- ler ut motstand. Røsten og syng for Johs. var overveldende. Joh. faller som en død til jorden, men Herren legger sin gjennembøret og seiermerkede hånd på ham og sier: «Frykt ikke! jeg er den første og den siste og den levende. Jeg var død og se, jeg er levende i all evighet. Og jeg har nådd til døden og dødsriket.» vers 18. Dette sier oss, at han skal være konge inntil alle fiender er lagt til skammell for hans fetter. Kon- ge over Jakobs hus evindelig og der skal ikke være ende på hans kongedømme. Gud gi vi alle som leser dette stykke kunde si til hjertet som Joh. når Herren sier han kommer snart! Da svarer Joh.: «Amen, ja kom Herre Je- sus!»

Carl Teien i «Norsk Jernbanemisjon»

Gud elsker dig.

For noen år siden blev en gutt satt inn i et norsk fengsel. Han var svært ung, men forferdet og hård. Direktøren for fengselet sa sig nødt til å la ham få kroppss- straff. Da blev gutten aldeles usende og slo om sig og knes alt han kom over.

Da sa direktøren: «Send ham inn til mig. Jeg vil tale med ham.»

Da gutten stod foran direktøren, sier denne til ham:

«Har det aldri vært noen som har holdt av dig?»

«Nei.»

«Nå, men din mor, var hun hun glad i dig?»

«Mor? — Mor var et dårlig menneske som aldri gjorde noe godt.»

Da sa direktøren:

«Her er en som holder av deg. Anton.»

Gutten så på ham — gjenn- øiet inn i hjertet — og forstod at han var elsket. Han stod og øieblikk slik og så på direktøren så kastet han sig om halsen på ham og gråt. Isen hadde smeltet i hans hårde hjerte.

Og nu, du som leser dette, hvem du enn er, vær viss på at du er elsket av Gud.

Og så — hva svarer du?

Kontingenten.

Vi har nu meget utestående igjen og er takknemlig for å få det innsendt snarest. Det er så dig utgifter som må betales for å klare det i rett tid og vi hengig av å få kontingenten rett tid.

SPREDTE F

På farten.

Søndag den 25/8 s. Øvre Skiptvet og nu vanskelig å komme trent alle steder gå elr nu, og fra Sarps det iveri opover mot

Nu er sommeren så så for denne gang og allerede at det går da stråler solen var grønt og jorden er grønt og blomstene si storslagne farvepr opppe i Askanten skim net blad og der er ti ser vi flere. Jo, det høst. Jorden som faller som av bygnende grøde er avsluttet. Her og der gul og moden og det ser igjen til at den med. Hosten og med står for døren og det og uavvendelig kom all denne strålende tur. Dette minner oss så for oss kommer d alvorlige er hvordan vår sommer. Vi hos sår, sier Guds ord.

Str. Alma Frorud a søndagsskolen og e fikk jeg anledning til denne. Det er en viktige lite påaktet gjerning, både tålmodighet og

Om kvelden var de søndagsskolen på F Sverre Johnsen og fra Askim var tilst Johannes foreldre fra det. Det blev en god Johnsen og undertegnet for bevertningen og var det frie vidnesby vidnet om Gud og det festatund.

Tirsdag hadde vi møkerhuset og det var holdsvi bra med folk nu en travel tid på gjelder å få høstet inn har hatt gode møter fortalte de og noen frelste og døpte i det Siste møte var hos torsdag. Det var ikke der heller, men vi er hengig, av tallet.

«Betania», Arendal.

Vårt høststevne bli gene 7., 8. og 9. sept- verre kom anonsen f komme inn i «Det God men gjennom «Misj vil det nok bli bekje blitt en tradisjon med ner i Betania. Vi har mange år satt hvert fra Spangereid i vest men og Oslo i øst og dets byer og bygder h ator tilslutning, og hatt rik velsignelse s stevnedager. Vi tro også vil bli til sjeles Guds barns oppbygge og idag den samme, tid.

Så vær da alle velk su navn. Broderligst

Gunder Gu

SPREDTE FELTER

På farten.

Søndag den 25. 8 stod kursen til Skiptvet og nu er det ikke usannsynlig å komme frem. Omkring alle steder går det rutebussene ut, og fra Sarpeborg rullet det ned over mot Skiptvet.

Når sommeren snart forbi og for denne gang og det merkes at det går nedover. Enn som det er solen varm, løvet er grønt og jorden er kledd med blomstene står der i all sin herlige farveprakt; men der i skanten skimter vi et gulblad og der et til og snart ser vi flere. Jo, det er nok snart høst.

Jorder som før stod fulle av høstet grøde er nu bare og nakne. Her og der står grøden og moden og det er bare da vi begynner til at den blir høstet. Høsten og med den vinteren kommer for døren og ubarmhjertig kommer den for å bli høstet. Denne strilende og vakre naturen minner oss om, at og som for oss kommer det høst. Det er høst og hvordan vi bruker vår sommer. Vi høster hvad vi har, sier Guds ord.

Alma Frorud arbeider med skolebarn og etter middag gikk jeg anledning til å høre på en forelesning. Det er en viktig, men ofte lite plasket gjerning. Den krever både tålmodighet og arbeid.

Om kvelden var det fest for skolebarn på Frorud. Brødrene Johnsen og flere brødre og søstre var tilstede. Også skolebarns foreldre fra Halten var der. Det blev en god stund. Brødrene Johnsen og undertegnede vidnet om bevertningen og etter denne var det frie vidnesbyrd. Mange snakket om Gud og det var en god feststund.

Tirsdag hadde vi møte på Klokketårnet og det var samlet forholdsvis bra med folk. Det er jo en stor travl tid på landet og det gjelder å få høstet inn grøden. De har hatt gode meyer i lang tid, enkelte de og noen har blitt bakte og dæpte i det senere.

Siste møte var hos br. Solvang søndag. Det var ikke så mange der heller, men vi er jo ikke avhengig av tallet.

G. I.

Betania, Arendal.

Vårt høststevne blir i år i dagene 7., 8. og 9. september. Dessverre kom ankomsten for sent til å komme inn i «Det Gode Budskab» som gjennom «Misjons-Rosten» vil det nok bli bekjent. Det er en tradisjon med disse stevner i Betania. Vi har nu gjennom mange år satt hverandre stevne, fra Spangereid i vest til Drammen og Oslo i øst og fra serlantholmen byer og bygder har det vært stor tilslutning, og alltid var vi blitt rik velsignelse gjennom disse stevnedager. Vi tror at det i år vil bli til sjels frelse og gode barns oppbyggelse, da der skrevet: «Jesus Kristus er igår idag den samme, ja til evig den samme».

Vi er da alle velkommen i Jerusalem. Bønderligst

Gunder Gundersen.

BETANIA, ARENDAL
Høststevne holdes i år 7., 8. og 9. september. Predikende brødre som ønsker å delta bedes tilkribe.
Stevnet begynner med velkomsthøst lørdag 7./9. kl. 7.
Alle er hjertelig velkommen.
For menigheten
Gunder Gundersen Havstad, Arendal.

Det lønner sig å drive misjonsarbeide.

I året 1832 delte baptistene i staten Indiana i Nord-Amerika sig i to deler. Misjonen var det spørsmål som voldt tvisten. Det ene parti var misjonsvennlig, og det annet likegyldig, eller likefrem fiendtlig stemt mot misjonen. Hver av gruppene talte omkring 3000 medlemmer. Ar 1882 — 50 år efter — talte antimisjonspartiet fremdeles 3000 medlemmer, mens de misjonsvennlige talte 37,000 medlemmer.

I året 1836 deltes Miami distriktsforening i staten Ohio på grunn av forskjellig opfatning av misjonen. Den ene delen var for misjon, den annen imot. 19 menigheter med 742 medlemmer utelukket 6 menigheter med 441 medlemmer fordi de sistnevnte så energisk forfektet misjonens sak. I året 1888 — 52 år efterpå — hadde de 19 antimisjonsmenigheter minket til 5, og ikke en av disse menigheter hadde så mange medlemmer som de hadde i 1836. Og ikke bare det, men det fantes ikke en av dem som hadde faste predikant. Men de 6 misjonsvenne menigheter som var blitt utelukket 52 år i forveien, var vokset til 65 menigheter og utgjorde to distriktsforeninger, og de 441 medlemmer var blitt til 7212.

I året 1840 delte baptistene i staten Nord-Karolina sig likeledes på spørsmålet misjon eller antimisjon. De misjonsvennlige talte omkring 24,000 og motstanderne 12,000. I 1890 — altså 50 år efter — var antimisjonsfolket fremdeles bare 12,000 mens de misjonerende baptisters tall var vokset til 300,000.

Viser ikke disse tall at det er farlig for kristne menigheter å forsømme sin misjonsoppgave overfor den ikke-kristne verden? Misjonen er noe vi trenger for å hente kraft til oss selv. Eller hvordan leser du Matt. 28, 18—20?

«Banneret».

Guds øse.

En ikke troende gårdbruker sa til en nabo som var en opriktig kristen og kjent for sin offervilighet.

At du kan gi så store bidrag til menigheten og til misjonen og til fattige og allikevel ikke bli lut-fattig selv! Du har ikke større inntekter enn jeg, men du, som så å si øser ut penger er kommet dig meget bedre frem enn jeg, enda du har langt større familie.

Den troende gårdbruker svarte: Jeg skal gjerne si dig det. Mens jeg øser ut, øser Gud inn i — og hans øse er meget større enn min.

Spurgeon.

Herrens eiendomsfolk

Opfylte Profetier.

Jerusalem.

Herrens ord oppfylles.

Da Herren sluttet forbund med Abraham (1. Mos. 15, 18), lovet han ham landet «fra Egyptens land til den store flod Eufrat». Bare en smal landstrimmel ved Middelhavet, er det som nu danner Palestina. I over 2000 år har dette land ligget nede i fattigdom, men idag er det overalt fremgang å spore. — Virksomheten i denne del av verden synes å koncentrere sig omkring to punkter: Jerusalem og egnene omkring det gamle Babylon. Det land som jødene skal overta ved tidsalderens slutt, er hvad naturkrødder angår, den rikeste trakt i verden. Således kan Eufratdalen som har en makellos fruktbar jord, måle sig med Nildalen. Innen 3 år vil britiske ingeniører forvandle land som har vært ørken i 3000 år, til et fruktbart, opdyrket areal. De skal nemlig bygge en stor dam over Tigris ved Kut, og denne skal da fruktbargjøre 10,000 (eng.) kvadrattmil av Irak mellom Tigris og Eufrat ved kunstig vanning. — Høje jødiske tradisjoner var det her Edens have lå.

De neste 3 millioner jøder som finnes i Polen er i øieblikket ute for en tragedie som nesten er verre enn de tyske jøder. Siden Palestina kom under engelsk herredømme er det utvandret 100,000 derfra til Palestina og flere 100,000 venter stadig på å komme avsted.

Jødene jages hjem.

«Jemish Chronicle» skrev for nylig følgende:

«Ord kan ikke beskrive de kår under hvilke våre brødre i Polen lever. En million jøder er på vei til å lide hungersdøden. Deres daglige liv er en fortsatt kamp for føden. Barn efterlates på trappeganger, idet man håper at vennlige kvinner skal ta sig av dem og gi dem noe å spise. Fedre som er blitt trette av den daglige kump begår i stigende antall selvmord. I Russland er en halv million deklasserte jøder på vei til å gå tilgrunen. Religiøse jøder har ikke mere noen plass i det moderne Russland. De er uten hjelp — uten håp.»

Man kan undres på om Palestina kan gi rum for alle som strømmer inn og de mange som står og venter på å komme inn. Det kan i denne forbindelse være av interesse å peke på, at bare 1/25 av det land Gud lovet Abraham nu regnes for Palestina. Det er altså plass for mange millioner mennesker.

Palestina har rekord i nekterhet.

Ifølge «Evangelisten», U. S. A. meddeles:

«Direktøren for Palestinas sundhetsvesen har på foranledning av den britiske regjering foretatt en lang, omhyggelig undersøkelse av alkoholspermatet i Palestina.

Følgende kjensgjerninger er fastslått:

Siden 1928 er produksjonen av alkoholdrikke i Palestina falt noe. Fra 1922 til 1932 er der ingen stagnis i forbruket av vin, alkoholdrikke og øl, tross Palestinas befolkning er steget med 50 prosent, den ikke muhamedanske befolkning med 60. I løpet av disse 10 år er etter dette forbruket av alkoholdrikke falt med 33,5 prosent.

Efter statistikken konsumerer Frankrike 22,5 liter ren alkohol pr. hode, Italia 17,1, Belgia 10,3, Tyskland 7,2, U. S. A. og Danmark 6,7, Kanada 3,15 og Palestina 0,5 prosent.

Palestina holder rekorden i nekterhet blandt alle verdens land.

Denne stads historie gir langt tilbake i tiden. Den omtales på Abrahams tid i 1. Mos. 14, 18 under navnet «Salem» som var denne stads eldre navn. I Josvas bok 10, 8 kalles den Jebus fordi et folk, jebusiterne bodde der. I 2. Samuels bok 5, 6—7 leser vi at kong David drog op og innokt staden og den blev hans residensstad i 33 år. Davids sønn Salomo bygget senere et meget praktfullt tempel der. På grunn av folkets synd og avskyldighet blev Guds straffedømme forkynt. Landets ødeleggelse og folkets bortførelse i et 70 års fangenskap i Babel blev forutsagt av Jeremias omtrent 200 år forut. Jerm. 25, 1—11. Denne profeti blev oppfylt ved Nebukadnessars innfall i landet år 606, 603, 597 og 587 f. Kr. Se 2. Kongeb. 25, 2. Kra. bok 36, 17—21. Efter tilbakekomsten fra Babel blev Jerusalem atter oppbygget under Esaras og Nehemias ledelse gjennom mange vanskeligheter. Denne gjenoppbyggede stad blev igjen ødelagt 70 år e. Kr., av romerne under Titus. Denne ødeleggelse var forutsagt av Jesus selv, 40 år forut. Mat. 24, 2.

Hermed gikk også endel av Moses profeti i oppfyllelse, 5. Mos. 28, 16—57 som også Kristus i Luk. 21, 22 hentyder til, da han sier: Dette er gjengjeldelsens dager for at alt det som er skrevet skal bli oppfylt. Han formenter disiplene også til å gi akt på hvad profeten Daniel hadde sagt, at fy fra den tid undergang demte stad. Mat. 24, 15—16. Luk. 21, 20—21. Historien forteller at under en frist av Titus beleiring av staden på grunn av tidender fra Rom., lykkedes det for de kristne å flykte til bergbyen Pella. Titus for Tittus befaling at templet skulde skines, blev en fakkell av en soldat kastet inn og det hele brente ned. Det fortelles også at den romerske keiser Julian (den frafale) for å håne og om mulig intetgjøre Jesu ord, ga jødene tillatelse til å gjenopføre templet og tilbød sig selv til å bekoste arbeidet. Tre gjentagne forsøk mislykkedes idet at lid brøt frem fra jorden og arbeiderne måtte fly.

Skriften kan ikke gjøres til intet.

G. W. Andersen.

Spottøren Voltaire

sa engang ved Fredrik den stores taffel: «Jeg selger min plass i himlen for en preusisk thaler, hvem vil ha den?» Straks reiste en from embedsmand sig og sa: «Min herre. De er i den preusiske stat, og efter våre lover må enhver der vil selge noe, bevise sin eiendomsrett; ha altså den godhet å bevise, at De eier en plass i himlen! Jeg vil da gi Dem hvilken som helst sum De forlanger.»

Franskmannen forstummet, og kongen, der heller ikke tenkte på Sal. 1, 1 blev også en tid eftertenksom.

— Å være stille betyr å være tilfreds med alt Gud sender oss.

Dorothea Trudell.

